

NAAR HUIS

Harlan Coben bij Boekerij:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los
De ontdekking
Wild

www.boekerij.nl

HARLAN COBEN

NAAR HUIS

DE JONGEN DIE AL TIEN JAAR WORDT VERMIST,
STAAT OPEENS VOOR HEM...

Eerste druk 2016
Zevende druk 2020

ISBN 978-90-225-9043-0
ISBN 978-94-023-0761-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Home*
Oorspronkelijke uitgever: Dutton, an imprint of Penguin Random House LLC
Vertaling: Martin Jansen in de Wal
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © DPS Design & Prepress Studio en Sally Mundy | Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2016 Harlan Coben. All rights reserved.
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.
Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Mike en George,
en midlife-broederbanden*

1

De jongen die al tien jaar wordt vermist loopt de cirkel van licht in.

Ik ben niet iemand die snel emotioneel wordt, of die zich overgeeft aan gevoelens van verbijstering, zoals men dat noemt. Ik heb in mijn ruim veertigjarige leven het nodige gezien. Ik ben bijna gedood, en ik heb zelf gedood. Ik ben getuige geweest van geweld dat velen afstotelijk zo niet onbevattelijk vinden, en sommige mensen zullen zeggen dat ik me er zelf ook schuldig aan heb gemaakt. In de loop der jaren heb ik geleerd hoe ik moet omgaan met mijn emoties en, belangrijker nog, met mijn reacties in stressvolle, bedreigende situaties. Ik kan snel en meedogenloos toeslaan, maar nooit wanneer het geen doel heeft of niet op een zekere mate van overtuiging berust.

Deze verworvenheden, als u ze zo wilt noemen, hebben mij en degenen die me dierbaar zijn al vele malen het leven gered.

Toch moet ik bekennen dat nu ik de jongen zie – een tiener inmiddels – mijn hart sneller begint te kloppen. Ik hoor de doffe echo in mijn oren. Zonder na te denken bal ik mijn handen tot vuisten.

Tien jaar... en nu vijftig meter, niet meer dan dat, scheiden me van de vermiste jongen.

Patrick Moore – zo heet de jongen – leunt tegen de met graffiti bekladde betonnen muur van de tunnel. Hij heeft zijn schouders opgetrokken. Zijn blik schiet van de ene kant naar de andere en komt

dan tot rust op de gebarsten stoep voor zijn voeten. Zijn haar is heel kort, gemillimeterd. Er hangen nog twee tienerjongens rond in de tunnel. De ene rookt een sigaret met zo veel inzet dat het erop lijkt dat hij het ding in één trek wil oproken. De andere draagt een leren hondenband met klinknagels om zijn nek en een gaashemd, een outfit die geen twijfel laat over welk beroep hij uitoefent.

Boven de tunnel rijden auto's langs, zich onbewust van wat zich onder het wegdek afspeelt. We zijn op King's Cross, waarvan een groot deel de afgelopen twintig jaar is 'opgewaarderd' met musea, een bibliotheek, een Eurostar-station en zelfs een plaquette op Perron 9 3/4, waar Harry Potter in de trein naar Hogwarts is gestapt. Veel van de zogenoemde ongewenste elementen hebben de gevaarlijke persoonlijke transacties ingewisseld voor de relatieve veiligheid van de online sekshandel – de noodzaak om bij onbekenden in de auto te stappen, met alle risico's van dien, is teruggedrongen, zou je kunnen zeggen; een van de positieve bijverschijnselen van het internet – maar als je de uitgestippelde paden verlaat, zowel letterlijk als figuurlijk, en de fonkelnieuwe gebouwen voorbijloopt, zijn er nog steeds plekken te vinden waar de ontucht in geconcentreerde vorm voortleeft.

Op een van die plekken zie ik de vermiste jongen nu staan.

Diep in mijn hart – een plek waar ik niet vaak kom – zou ik het liefst naar de overkant rennen en de jongen van straat plukken. Hij zal nu zestien zijn, tenminste, als het inderdaad Patrick is en ik me niet heb vergist, of dat het iemand is die op hem lijkt. Vanaf deze afstand ziet hij eruit als Patrick. Tien jaar geleden – reken zelf maar uit hoe oud hij toen was – had Patrick, woonachtig in de meer dan chique woongemeenschap van Alpine, een 'playdate' – zoals men dat daar noemde – gehad met Rhys, de zoon van mijn neef.

En dat, natuurlijk, is mijn grote dilemma.

Als ik Patrick nu meeneem, als ik naar de overkant ren en hem in zijn kraag pak, hoe moet het dan met Rhys? Ik heb een van de ver-

miste jongens in zicht, maar ik ben hier om ze allebei te vinden. Wat inhoudt dat ik op mijn tellen moet passen. Geen ondoordachte acties. Ik moet geduld hebben. Wat er tien jaar geleden ook is gebeurd, welk wreed menselijk handelen – ik geloof niet in het lot dat wreed is, aangezien het meestal een medemens is die de werkelijke ellende veroorzaakt – er ook toe heeft geleid dat deze jongen van zijn mooie, veilige landhuis naar deze gore, naar urine stinkende tunnel heeft gebracht, ik maak me nu zorgen dat als ik ook maar iets verkeerd doe, een of allebei de jongens opnieuw zullen verdwijnen, en deze keer voorgoed.

Ik zal moeten wachten op Rhys. Ik zál ook wachten op Rhys, totdat ik beide jongens van straat kan plukken en naar huis kan brengen.

Waarschijnlijk vraagt u zich nu twee dingen af.

Ten eerste: hoe kan ik er zo zeker van zijn dat als ik allebei de jongens heb gevonden, ik ze ook werkelijk naar huis kan brengen? Stel dat ze gehersenspoeld zijn en weigeren met me mee te gaan. Stel dat hun kidnappers of degenen die de sleutels van hun vrijheid in handen hebben groot in aantal, gewelddadig en vastbesloten zijn.

Op die vraag kan ik antwoorden: maakt u zich daar maar geen zorgen over.

Het is vraag twee die me meer dwarszit: stel dat Rhys zich niet laat zien.

Ik ben niet iemand van ‘komt tijd, komt raad’, dus heb ik een plan van aanpak gemaakt. Ik blijf hier ongezien rondhangen en ben van plan Patrick later op discrete afstand te volgen. Ik heb goed nagedacht over wat ik moet doen als er iets misgaat.

Het begint drukker te worden. In het leven draait alles om categorieën. Hier in deze stinktunnels is het niet anders. De eerste tunnel biedt ruimte aan heteroseksuele mannen die vrouwelijk gezelschap zoeken. In deze tunnel zie je de meeste mensen. Oude waarden, neem ik aan. Je kunt zeggen wat je wilt over seksen, voorkeuren en

afwijkingen, maar het merendeel van de seksueel zoekenden bestaat nog steeds uit heteroseksuele mannen die vinden dat ze iets te kort komen. Het oude liedje. Meisjes met dode ogen staan bij de betonnen muur, er stopt een auto, het meisje stapt in en haar plaats bij de muur wordt ingenomen door een ander meisje. Het lijkt wel of je naar een frisdrankautomaat bij een benzinstation kijkt.

In de tweede tunnel vinden we een klein aanbod van transgenders en crossdressers van beide seksen en in diverse stadia van hun transformatie, en het eind van deze tunnel, waar Patrick nu staat, is gereserveerd voor jonge homoseksuele jongens.

Ik zie een man in een meloenkleurig shirt Patricks kant op lopen.

Vanaf het moment dat ik Patrick voor het eerst zag heb ik me afgevraagd: wat moet ik doen als een klant gebruik wenst te maken van zijn diensten? Meteen ingrijpen, was mijn eerste reactie. De meest humane reactie van mijn kant, zo lijkt het misschien, maar nogmaals, ik ben hier met een doel – beide jongens thuisbrengen – en dat mag ik niet uit het oog verliezen. Bovendien zijn Patrick en Rhys al tien jaar van huis. Het ligt voor de hand dat ze inmiddels god weet wat hebben doorgemaakt, en hoewel het idee dat ik toesta dat hij nog een keer wordt misbruikt me allerminst aanstaat, heb ik de voor- en nadelen tegen elkaar afgewogen en mijn besluit genomen. Dus het heeft geen zin om daar langer bij stil te staan.

Maar de man met het meloenkleurige shirt is geen klant.

Dat zie ik meteen. Klanten bewegen zich niet met zoveel bravoure. Die lopen niet rond met geheven hoofd. Die grijnzen niet. Die dragen geen felgekleurde shirts. Klanten die zo wanhopig zijn dat ze bereid zijn om hiernaartoe te komen om hun verlangens te bevredigen, die schamen zich, of ze zijn bang dat ze gezien zullen worden, of – nog waarschijnlijker – allebei.

De man met het meloenshirt, daarentegen, heeft het loopje en de uitstraling van iemand die zich op zijn gemak voelt, en die gevaarlijk is. Als je antennes juist staan afgesteld, kun je dat soort dingen aan-

voelen. Je voelt het in het dierlijke, primitieve deel van je hersenen, het waarschuwingssignaal dat je niet kunt verklaren. De moderne mens, angstiger om zichzelf voor schut te zetten dan voor dreigend gevaar, negeert deze waarschuwing meestal.

De man kijkt achterom. Er komen nog twee mannen naar voren, aan weerskanten van de man met het meloenshirt. Ze zijn allebei heel groot, dragen camouflagebroeken en heel strakke witte hemden, waaronder hun geoliede borstspieren zich duidelijk aftekenen. De twee andere jongens die in de tunnel waren – de roker en de jongen met de leren riem om zijn nek – zijn weggerend zodra ze de man met het meloenshirt zagen, zodat Patrick nu alleen tegenover de drie nieuwkomers staat.

Hm, dit ziet er niet goed uit.

Patrick staart nog steeds naar de stoep en zijn vrijwel kale schedel glanst in het licht. Hij is zich niet bewust van de naderende mannen, totdat die in het meloenshirt vlak voor hem staat. Ik kom wat dichterbij. Er is een grote kans dat Patrick al enige tijd op straat leeft. Dat zet me even aan het denken, aan hoe zijn leven geweest moet zijn toen hij uit zijn vertrouwde omgeving in een buitenwijk van een Amerikaanse stad werd geplukt en werd gedumpt in... tja, wie weet waarin?

Maar gedurende al die jaren moet Patrick zich toch bepaalde dingen hebben aangeleerd. Misschien kan hij zich hieruit praten. Misschien is de situatie minder hopeloos dan die lijkt. Ik moet afwachten en blijven kijken.

De man met het meloenshirt brengt zijn gezicht heel dicht bij dat van Patrick. Hij zegt iets tegen hem. Ik kan niet horen wat hij zegt. Dan, zonder verdere toelichting, balt de man zijn vuist en ramt die als een moker in het kuiltje net onder Patricks borstbeen.

Patrick zakt happend naar adem in elkaar op de grond.

De twee klerkasten met hun camouflagebroeken komen dichterbij. Ik moet snel iets doen.

‘Heren!’ roep ik.

De man en zijn twee kleerkasten draaien zich om. De eerste uitdrukking op hun gezicht is die van de neanderthaler die een nieuw, onbekend geluid hoort. Dan zien ze me staan en knijpen hun ogen tot spleetjes. Ik zie bij alle drie een glimlach om de mond verschijnen. Ik heb geen indrukwekkende fysiek. Ik ben iets boven de gemiddelde lengte, aan de lichte kant, zegt men, heb blond, grijzend haar, een huidskleur die van porseleinwit in de warmte tot hardroze in de kou varieert, en gelaatstrekken die sommigen verfijnd zullen noemen, op een aantrekkelijke manier, hoop ik.

Vandaag ben ik gekleed in een lichtblauw maatpak van Savile Row, een das van Lilly Pulitzer, een pochet van Hermès in de borstzak, en handgemaakte schoenen, model Bedfordshire, door de beste schoenmaker van G.J. Cleverley’s in Old Bond Street.

Een echte dandy, vindt u niet?

Terwijl ik op de drie af loop, wensend dat ik een paraplu had die ik in het rond kon zwaaien om het beeld compleet te maken, zie ik hun zelfvertrouwen toenemen. Ik zie dat graag. Normaliter draag ik een vuurwapen, vaak ook twee, maar in Engeland is de wet heel strikt op dat punt. Dat baart me geen zorgen. Want het mooie van de strikte Britse wetgeving is dat die het uiterst onwaarschijnlijk maakt dat mijn drie tegenstanders wel een vuurwapen dragen. Mijn ogen doen een pijlsnelle bodyscan bij alle drie, op de plekken waar men vuurwapens meestal verbergt. Gelukkig zijn mijn drie tegenstanders zo aardig geweest om heel strakke kleding aan te trekken, meer uit ijdelheid dan om er wapens in te verstoppem.

Misschien hebben ze messen – ik denk het wel – maar ik zie geen vuurwapens.

Messen doen me niet veel.

Patrick – als het inderdaad Patrick is – ligt nog steeds op de grond naar adem te happen als ik mijn entree maak. Ik blijf staan, spreid mijn armen en plooi mijn lippen in mijn beminlijkste glimlach.

De drie kijken me aan alsof ik een of ander abstract kunstwerk in een museum ben.

De man met het meloenshirt doet een stap mijn kant op. ‘En wie mag jij dan wel zijn?’

Ik blijf glimlachen. ‘Jullie kunnen beter weggaan.’

Meloenshirt kijkt naar Kleerkast Eén rechts van me. Daarna naar Kleerkast Twee links van me. Ik kijk ook naar rechts en naar links, en daarna kijk ik hem weer aan.

Als ik naar hem knipoog, schieten zijn wenkbrauwen omhoog.

‘Zullen we hem fileren?’ zegt Kleerkast Eén. ‘Hem in stukjes snijden?’

Ik doe alsof ik schrik en kijk zijn kant op. ‘O jee, ik had je niet gezien.’

‘Wat?’

‘In die camouflagebroek. Je gaat helemaal op in de achtergrond. Staat je goed, trouwens.’

‘Ben jij een of andere wijsneus?’

‘Dat wordt wel gezegd.’

Alle glimlachjes, ook de mijne, worden breder.

Ze komen op me af. Ik kan proberen me eruit te praten, of ze geld aanbieden om ons met rust te laten, maar dat zal geen zin hebben, en wel om drie redenen. Eén: ze zullen al mijn geld willen, plus mijn horloge en wat ik verder nog bij me heb. Ze meer geld aanbieden heeft evenmin zin. Twee: ze hebben alle drie de geur van bloed – gemakkelijk, zwak bloed – al in hun neus, en ze houden van die geur. En drie, het belangrijkste: ik hou zelf ook van die geur.

Het is al zo lang geleden.

Ik dring mijn glimlach terug als ze me naderen. Meloenshirt trekt een groot jachtmes. Dat doet me deugd. Ik heb weinig morele problemen met het kwetsen van hen die ik als kwaadaardig herken. Maar het is een prettig idee om te kunnen zeggen, vooral tegen degenen die mij als een ‘vriendelijk’ mens kennen, dat mijn drie belagers de eer-

sten waren die een wapen trokken, dus dat mijn reactie puur als zelfverdediging kan worden gezien.

Toch geef ik ze nog één kans.

Ik kijk Meloenshirt recht in de ogen en zeg: ‘Jullie kunnen beter gaan.’

De twee overdadig gespierde kleerkasten moeten daar hartelijk om lachen, maar de glimlach van Meloenshirt begint te vervagen. Hij weet het. Ik kan het zien. Hij heeft de blik in mijn ogen gezien en hij weet het.

De rest vindt plaats in enkele seconden.

Kleerkast Eén komt recht op me af en wordt een dreiging. Hij is heel groot. Ik sta oog in oog met zijn gewaxte, geprononceerde borstspieren. Hij kijkt glimlachend op me neer alsof ik een smakelijke hors d’oeuvre ben die hij in één hap gaat verorberen.

Het heeft geen zin om het onvermijdelijke langer uit te stellen.

Ik snijd zijn keel door met het scheermes dat ik in mijn hand verborgen hield.

Bloed spuit uit zijn keel en komt in een bijna perfecte boog op me terecht. Verdorie. Nu moet ik weer naar Savile Row.

‘Terence!’

Het is Kleerkast Twee die het roept. Ik meen al een zekere gelijkenis te hebben gezien en nu hij dichterbij komt, vraag ik me af of het broers zijn. Het stuk tuig is zo geschrokken dat het doodsimpel is om hem onschadelijk te maken, hoewel ik niet denk dat het hem veel geholpen zou hebben als hij beter had opgelet.

Ik ben goed met het scheermes.

Kleerkast Twee komt op dezelfde manier aan zijn eind als de arme Terence, die misschien wel zijn broer is.

Dat laat Meloenshirt over, hun geliefde leider, die die positie waarschijnlijk heeft verworven door een fractie bruter en behendiger te zijn dan zijn gesneuvelde kameraden. Hij is zo verstandig geweest om al in actie te komen terwijl ik me van Kleerkast Twee ontdeed.

Vanuit mijn ooghoek zie ik het licht weerkaatsen in het lemmet van zijn mes, dat me van bovenaf nadert.

Een foute aanpak.

Je valt je prooi niet van bovenaf aan. Dat is te gemakkelijk te verdedigen. Je prooi kan tijd winnen door weg te duiken, of zijn onderarm omhoog brengen om de aanval af te weren. Als je op iemand schiet met een pistool, leren ze je te richten op het midden van de romp zodat je, als je niet helemaal zuiver richt, altijd wel iets raakt. Je calculeert de mogelijkheid van een afwijking in. Voor een mes geldt hetzelfde. Houd de afstand tot je prooi zo kort mogelijk en steek in het midden, zodat je je prooi, als die beweegt, toch nog verwondt.

Meloenshirt doet dit niet.

Ik gebruik mijn rechteronderarm om de aanval af te weren, zoals hierboven beschreven. Daarna zak ik door mijn knieën, draai me een halve slag om en haal het scheermes horizontaal over zijn buik. Ik wacht niet om te zien hoe hij hierop reageert. Ik veer op en maak het werk af zoals ik het met de andere twee heb gedaan.

Zoals ik al zei heeft alles niet langer dan een paar seconden geduurd.

De gebarsten stoep is een poel van donkerrood bloed die snel groter wordt. Ik gun mezelf één seconde, niet meer, om van de aanblik te genieten. Dat zou u ook doen, ook al wilt u het niet toegeven.

Ik draai me om naar Patrick.

Maar hij is er niet meer.

Ik kijk naar links en daarna naar rechts. Daar is hij, bijna uit het zicht verdwenen. Ik haast me achter hem aan maar begrijp al gauw dat het zinloos is. Hij rent richting King's Cross Station, een van de drukste stations van Londen. Hij gaat het halen en zal zich al tussen de mensen bevinden voordat ik bij hem ben. Mijn pak zit onder het bloed. Ik ben misschien wel goed in wat ik doe, maar in tegenstelling tot Harry Potter heb ik geen cape die me onzichtbaar maakt.

Ik blijf staan, kijk om, bezie de situatie en kom tot een conclusie.

Ik heb het verprutst.

Het is tijd om me uit de voeten te maken. Over CCTV-camera's, die hebben vastgelegd wat ik heb gedaan, maak ik me geen zorgen. Het is niet zomaar dat de ongewenste elementen plekken als deze kiezen. Van nieuwsgierige ogen heb je hier geen last, ook geen digitale of elektronische.

Toch. Ik heb het verprutst. Na al die jaren en al die vruchteloze onderzoeken heb ik eindelijk een spoor gevonden, en als ik dat nu kwijtraak...

Ik heb hulp nodig.

Ik haast me weg en druk op keuzetoets 1 van mijn telefoon. Het is bijna een jaar geleden dat ik op die toets heb gedrukt.

Hij antwoordt nadat het toestel drie keer is overgegaan. 'Hallo?'

Ook al heb ik me hierop voorbereid, het doet me iets nu ik zijn stem hoor. Mijn nummer is geblokkeerd, dus hij heeft geen idee wie hem belt.

Ik zeg: 'Bedoel je niet "duidelijk spreken"?'

Ik hoor hem naar adem happen. 'Win? Mijn god, waar heb je al die tijd uitgehangen?'

'Ik heb hem gezien,' zeg ik.

'Wie?'

'Denk na.'

Een korte stilte. 'Wacht, allebei?'

'Alleen Patrick.'

'Wauw.'

Ik frons mijn wenkbrauwen. Wauw? Zeiden mensen dat nog? 'Myron?'

'Ja?'

'Neem de eerstvolgende vlucht naar Londen. Ik heb je hulp nodig.'

2

Twee minuten voordat Win belde lag Myron Bolitar naakt op het bed met een adembenemend mooie vrouw aan zijn zijde. Ze staa-den allebei naar de sierlijsten op het plafond, nog happend naar adem, in de roes van het genot dat alleen voortkomt uit, eh... dit soort genot.

‘Tjonge,’ zei Terese.

‘Ja, ik weet het.’

‘Dat was...’

‘Ja, ik weet het.’

Myron was geen liefhebber van post-coïtaal gebabbel.

Terese zwaaide haar benen uit bed, stond op en liep naar het raam. Myron keek naar haar. Hij hield van de manier waarop ze zich be-woog als ze naakt was, als een panter, een en al souplesse, zichtbare spieren en zelfvertrouwen. Het appartement bevond zich hoog bo-ven Central Park aan de West Side. Terese keek uit het raam naar de Lake en Bow Bridge. Als je ooit een film ziet die in New York speelt en waarin een verliefd stel in een park over een voetgangersbrug rent, is dat Bow Bridge.

‘God, wat een uitzicht,’ zei Terese.

‘Zeg dat wel.’

‘Lig je naar mijn achterste te gluren?’

‘Ik geef de voorkeur aan de term “observeren”.’

‘Op een beschermende manier, bedoel je?’

‘Het zou onprofessioneel van me zijn als ik mijn blik afwendde.’

‘En dat willen we niet, hè, dat jij onprofessioneel overkomt.’

‘Dank je.’

Met haar rug nog steeds naar hem toe zei zijn verloofde: ‘Myron?’

‘Ja, liefste.’

‘Ik ben gelukkig.’

‘Ik ook.’

‘En ik vind het eng.’

‘Doodeng,’ beaamde Myron. ‘Kom weer in bed.’

‘Echt?’

‘Yep.’

‘Doe geen beloftes die je niet kunt waarmaken.’

‘O, ze waarmaken is het probleem niet,’ zei Myron. En daarna: ‘Is er hier een tent die oesters en vitamine E bezorgt?’

Ze draaide zich om, schonk hem haar mooiste glimlach en *Ka-boem*, zijn hart sprong uiteen in duizend stukken. Terese Collins was terug in zijn leven. Na al die jaren van afzondering, verdriet en onzekerheid zouden ze eindelijk gaan trouwen. Het voelde ongelooflijk. Het voelde heerlijk. Het voelde ook kwetsbaar.

En op dat moment ging de telefoon.

Ze verroerden zich geen van beiden, alsof ze het aanvoelden. Als je het geluk hebt gevonden, zoals zij, houd je bijna je adem in omdat je wilt dat alles blijft zoals het is. Je wilt niet dat het stopt, zelfs niet voor even... Het enige wat je wilt is samen in je knusse, veilige luchtbel blijven.

De beltoon van de telefoon was, om bij deze goedkope metafoer te blijven, de speld die hun luchtbel doorprikte.

Myron keek op het schermpje en zag dat het een geblokkeerd nummer was. Ze waren in het Dakota-gebouw in Manhattan. Toen Win een jaar daarvoor uit beeld was verdwenen, had hij het apparte-

ment op Myrons naam gezet. Myron was het grootste deel van dat jaar in zijn ouderlijk huis in Livingston, New Jersey, blijven wonen met zijn neef Mickey, een tiener, in een poging hem op de best mogelijke manier groot te brengen. Maar nu zijn broer, Mickeys vader, terug was, had Myron het huis aan hen gegeven en was hij zelf naar New York verhuisd.

De telefoon ging voor de tweede keer over. Terese wendde haar gezicht af, met een ruk, alsof het geluid haar een tik op haar wang had gegeven. Myron zag het litteken van de kogelwond in haar hals. Het bekende gevoel, de behoefte om haar te beschermen, kwam weer in hem omhoog.

Even overwoog Myron te wachten tot het toestel doorschakelde naar de voicemail, maar Terese keek hem weer aan, sloot haar ogen en knikte, één keer. Niet antwoorden, wisten ze allebei, zou het onvermijdelijke alleen maar uitstellen.

Myron nam het gesprek aan toen de telefoon voor de derde keer overging. ‘Hallo?’

Een vreemde stilte aan de andere kant van de lijn, wat ethergeruis en toen de stem die hij al zo lang niet had gehoord. ‘Bedoel je niet “duidelijk spreken”?’

Myron had zich mentaal schrap gezet, maar desondanks hapte hij naar adem. ‘Win? Mijn god, waar heb je al die tijd uitgehangen?’

‘Ik heb hem gezien.’

‘Wie?’

‘Denk na.’

Myron had het al vermoed, maar hij had het niet durven uitspreken. ‘Wacht, allebei?’

‘Alleen Patrick.’

‘Wauw.’

‘Myron?’

‘Ja?’

‘Neem de eerstvolgende vlucht naar Londen. Ik heb je hulp nodig.’

Myron keek Terese aan. De gelatenheid was terug in haar blik. Die was er altijd geweest, vanaf de eerste keer dat ze er jaren geleden samen vandoor waren gegaan, maar sinds haar terugkeer had hij die niet meer gezien. Hij stak zijn hand naar haar uit. Ze pakte hem vast en hij trok haar naar zich toe.

‘Mijn leven is de laatste tijd nogal veranderd,’ zei Myron.

‘Terese is terug,’ zei Win.

Het was geen vraag. Hij wist het.

‘Ja.’

‘En jullie gaan eindelijk trouwen.’

Opnieuw geen vraag.

‘Ja.’

‘Heb je een ring voor haar gekocht?’

‘Ja.’

‘Bij Norman in Forty-Seventh Street?’

‘Natuurlijk.’

‘Meer dan twee karaat?’

‘Win...’

‘Ik ben blij voor jullie allebei.’

‘Dank je.’

‘Maar je kunt niet trouwen zonder getuige,’ zei Win.

‘Ik heb mijn broer al gevraagd.’

‘Die maakt graag plaats voor mij. Je vlucht vertrekt vanaf Teterboro. Er wacht een auto op je.’ Win verbrak de verbinding.

Terese keek hem aan. ‘Je moet weg.’

Myron wist niet of het een vraag of een statement was.

‘Win vraagt nooit iets als het niet belangrijk is,’ zei Myron.

‘Nee,’ beaamde ze. ‘Dat is waar.’

‘Het hoeft niet lang te duren. Ik kom snel weer terug en dan trouwen we. Ik beloof het.’

Terese ging op de rand van het bed zitten. ‘Kun je me vertellen waar het over gaat?’

‘Hoeveel wil je weten?’

‘Alleen de grote lijnen.’ En daarna: ‘Is de ring echt meer dan twee karaat?’

‘Ja.’

‘Mooi. Nou, vertel.’

‘Herinner je je de kidnappingszaak in Alpine van tien jaar geleden?’

Terese knikte. ‘Natuurlijk. Daar hebben we verslag van gedaan.’

Ze had jaren als presentatrice bij een nieuwszender gewerkt.

‘Een van de gekidnapte jongens, Rhys Baldwin, is familie van Win.’

‘Dat heb je me nooit verteld.’

Myron haalde zijn schouders op. ‘Ik heb nooit veel aan de zaak kunnen doen. Tegen de tijd dat wij werden ingeschakeld, waren alle sporen ijskoud.’

‘Maar Win is doorgegaan.’

‘Win geeft nooit op.’

‘En nu heeft hij een nieuw spoor.’

‘Meer dan een spoor. Hij zegt dat hij Patrick Moore heeft gezien.’

‘Waarom heeft hij de politie niet gebeld?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Maar je hebt het hem niet gevraagd.’

‘Ik vertrouw op zijn oordeel.’

‘En nu heeft hij je om hulp gevraagd.’

‘Ja.’

Terese knikte. ‘Dan kun je maar beter je koffer gaan pakken.’

‘Vind je het niet erg?’

‘Win heeft gelijk.’

‘Waarover?’

Ze stond op. ‘We kunnen niet trouwen zonder hem als getuige.’

Win had een zwarte limousine gestuurd. Die stond al te wachten onder de luifel van het Dakota. De limo bracht hem naar Teterboro Airport in het noorden van New Jersey, wat ongeveer een half uur rijden is. Wins vliegtuig, een Boeing Business Jet, stond klaar. Er was geen beveiliging, geen incheckbalie, en een ticket was ook niet nodig. De limo zette hem af bij de trap van de Boeing. De stewardess, een beeldschone, jonge, oosterse vrouw in een ouderwets getailleerd uniform, een strakke blouse en een dophoedje op haar hoofd, heette hem welkom aan boord.

‘Leuk u weer te zien, meneer Bolitar.’

‘Jou ook, Mei.’

Voor het geval u het nog niet wist: Win is steenrijk.

Win heette voluit Windsor Horne Lockwood III, wellicht bekend van Lock-Horne Investments & Securities en het Lock-Horne Building op Park Avenue. Zijn familie was van het ‘oude geld’, van het soort dat met de Mayflower in een roze polo en met een kopje thee in de hand aan land was gekomen.

Myron boog zijn een meter negentig lange lijf om in te stappen. Het vliegtuig had leren stoelen, houten lambriseringen, hoogpolige groene vloerbedekking, wanden met een zebra-streepje – de vorige eigenaar was een rapper geweest en Win had besloten het interieur niet te veranderen omdat hij het wel ‘vet’ vond – een breedbeeld-tv, een slaapbank, en een kingsize bed in het slaapvertrek achterin.

Myron was alleen in het vliegtuig, waardoor hij zich wat opgelaten voelde, maar dat zou wel overgaan. Hij ging in een van de leren stoelen zitten en maakte zijn riem vast. Het vliegtuig taxiede naar de startbaan. Mei deed haar demonstratie van de veiligheidsprocedure. Ze hield haar dophoedje op. Win was dol op dat hoedje, wist Myron.

Twee minuten later waren ze opgestegen.

Mei kwam binnen en vroeg: ‘Kan ik iets voor u halen?’

‘Heb je hem gezien?’ vroeg Myron. ‘Waar is hij al die tijd geweest?’

‘Het is Mei niet toegestaan die vragen te beantwoorden,’ zei Mei.

‘Waarom niet?’

‘Win heeft gezegd dat het u aan niets mocht ontbreken. We hebben uw lievelingsmerk aan boord.’

Ze had een blikje Yoo-hoo chocodrink meegebracht.

‘O, die drink ik niet meer,’ zei Myron.

‘Echt niet?’

‘Nee.’

‘Jammer. Wilt u een cognacje?’

‘Nee, dank je. Wat kun je me vertellen, Mei?’

Me, Mei... Myron vroeg zich af of ze echt zo heette. Win was dol op haar naam. Dan nam hij haar mee naar achteren en maakte expres tenenkrommende dubbelzinnige opmerkingen als: ‘Mei en ik moeten ons even afzonderen’, of: ‘O, ik ga zo graag met Mei naar bed’, of: ‘Ik ben dol op dat hoedje. Het staat Mei zo goed.’

Win.

‘Wat kun je me vertellen?’ vroeg Myron weer.

Mei zei: ‘Het weerbericht voor Londen voorspelt aanhoudende buien.’

‘Goh, wat een verrassing. Ik bedoel, wat kun je me over Win vertellen?’

‘Goeie vraag,’ zei ze. ‘Wat kunt u Mei...’ Ze wees op zichzelf. ‘... over Win vertellen?’

‘Begin daar nu niet mee, alsjeblieft.’

Ze glimlachte naar hem. ‘We hebben een live feed van de wedstrijd van de Knicks, als u die wilt zien.’

‘Ik kijk niet meer naar basketbal.’

Mei keek hem aan met een blik van medeleven waarvan hij bijna moest blozen. ‘Ik heb de sportdocumentaire over u op ESPN gezien,’ zei ze.

‘Niet daarom,’ zei Myron.

Ze knikte, maar het was duidelijk dat ze hem niet geloofde.

‘Als de wedstrijd u niet interesseert,’ zei Mei, ‘is er een video die u kunt bekijken.’

‘Wat voor video?’

‘Ik moest van Win zeggen dat u hem moest bekijken.’

‘Het is toch geen, eh...’

Win had de neiging zijn seksuele verrichtingen te filmen en ze af te spelen terwijl hij mediteerde.

Mei schudde haar hoofd. ‘Die bekijkt hij alleen privé, meneer Bolar. Dat weet u ook. Zo staat het in het contract dat we hebben getekend.’

‘Contract?’ Myron stak zijn hand op voordat ze kon reageren. ‘Laat maar, ik wil het niet weten.’

‘Hier is de afstandsbediening.’ Ze gaf hem het apparaat. ‘Weet u zeker dat ik niet iets voor u kan halen?’

‘Ja, dank je.’

Myron draaide zijn stoel naar de tv aan de wand en zette hem aan. Hij had min of meer verwacht dat Win op het scherm zou verschijnen met een of andere *Mission Impossible*-achtige boodschap, maar nee, het was een true-crime documentaire die ze vaak op de kabel uitzenden. Het onderwerp was – natuurlijk – de kidnapping, of een terugblik erop, aangezien die tien jaar geleden had plaatsgevonden.

Myron ging er eens voor zitten en bekeek de beelden. Een goede manier om zijn geheugen op te frissen. In grote lijnen kwam het verslag op het volgende neer:

Tien jaar geleden had de toen zesjarige Patrick Moore een playdate op het landgoed van zijn klasgenootje Rhys Baldwin, in het ‘welvarende’ – dat woord werd in de media altijd gebruikt – Alpine, New Jersey, niet ver van het schiereiland Manhattan. Hoe welvend Alpine was? De gemiddelde huizenprijs van het afgelopen kwartaal was ruim vier miljoen dollar.

De twee jongens waren toevertrouwd aan de zorg van Vada Linna,